I.M. ȘTEFAN

MISIUNE SPECIALĂ

12

I.M. ȘTEFAN

MISIUNE SPECIALĂ

Volumul 1

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.12

virtual-project.eu

București - 1966
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU
Tehnoredactor:
GABRIELA TĂNASE
Coperta de
ALBIN STĂNESCU

• SIGNOR LOMBARDI SE GRĂBEȘTE

În portul Trondheim cobora noaptea. Ceața se risipise în sfârșit și acum ploua mărunt și des. Apa spăla și poleia navele din radă, pontoanele, cheiurile întinse până departe, spre docuri. Nu se vedea nici țipenie de om.

La o fereastră a căpităniei portului, tânărul comandant contempla această priveliște cu un zâmbet melancolic, care trăda dezamăgiri tăinuite. Visurile lui fuseseră cu totul altele, dar… deocamdată nu era nimic de făcut. Se aplecă din nou asupra hârtiilor. Câte se mai adunaseră într-o singură zi!

Telefonul sună de câteva ori până ce se hotărî să-l ridice. Chiar înainte de a fi dus receptorul la ureche, recunoscu vocea precipitată a italianului, care făcea să vibreze receptorul. Înciudat, îl lăsă să peroreze câtva timp fără să-i răspundă:

— Alo! Signor comandante! De ce nu risponde nimeni? Ce se întâmplă acolo? Am sunat doar la căpitănie. Veramente! Alo! Incredibile!… Ancora una volta.

Erik Vigdal se hotărî, în sfârșit, să răspundă. Avea o voce fermă, uneori chiar tăioasă.

— Aici Vigdal. Ce doriți?

Pusese întrebarea, deși nu avea nicio îndoială asupra pricinii care-l făcea pe Vitto Lombardi să-i telefoneze, pentru a nu știu câta oară în această săptămână.

— La telefon Lombardi, signor! Prego! Vă conjur din nou să-mi spuneți dacă nu există nicio notizia de la căpitanul Olaf Thördal. Sunt foarte, foarte inquieto. De atâta vreme…

Voi să mai spună ceva, dar se încurcă în vocabularul său norvegian nu tocmai bogat și se opri brusc.

— Regret. Absolut nimic, domnule Lombardi, răspunse imperturbabil comandantul.

— Niciun messaggio de la vasul „Bergen”?

— Nimic. De altfel, mi-ați lăsat numărul dumneavoastră de telefon. Dacă aveam vreo știre, aș fi dispus să vi se telefoneze. E de datoria mea să furnizez astfel de informații.

— Grazie, signore! Eram impaziente să aflu notizia, care… trebuie să vină o dată și o dată. Nu se poate să fiu abandonato

cosi. Sempre mi se telefonează de la Stockholm. Ieri seară, m-a chemat chiar direttore generale al societății. Nu mai știu ce să răspund.

Erik Vigdal observă că astmul îl făcea pe Lombardi să gâfâie.

— Dar ce aveți dumneavoastră și firma dumneavoastră cu acest modest pescador? întrebă comandantul.

— Noi?… Lombardi se opri descumpănit, apoi, după o pauză nefiresc de lungă, continuă: Noi?… Evidentemente, nu peștii ne interesează. Ne înțelesesem însă cu căpitanul Thördal într-o treabă molto importante: urma să ne aducă din Marsilia niște eșantioane de oțeluri…

— Curios, domnule Lombardi, Marsilia nici nu a fost trecută în ruta declarată de Thördal la căpitănie.

— Possibile. A fost o înțelegere de ultimo momento. Dar, in fatti, ce importanza are?… Nu mai știu ce să cred. Diseară sau mâine trebuie rapportare din nou. Ce nenorocire!… Signor Vigdal. Nu puteți lansa dumneavoastră un appello telegrafico urgente, mai multe chiar? Vi implora! Suportăm noi ogni spese, dacă e necesar. Prego! Altfel, toată situația mea e periclitată.

— Am lansat până acum două apeluri, dar au rămas, precum știți, fără răspuns. În ce privește apelurile plătite, nu obișnuim așa ceva.

— Înțeleg… Dar spuneți-mi cel puțin ce presupuneți dumneavoastră.

— Eu? Nu presupun nimic.

— Mai întârzie și alte vase?

— Desigur. Mai ales cele de pescuit. Când nu dau de bancurile de pește căutate, mai zăbovesc, ca să-și facă plinul.

— Și nu vă avertizează? Veramente? Nu comunică nimic? Un messaggio, prin care să anunțe că vor întârzia. Nu se gândesc la cei care-i așteaptă? Dio, che ingratitudine!

— Norvegienii sunt oameni tăcuți, domnule Lombardi. Și apoi, poate că „Bergen” nici nu întârzie. Poate că…

Privind în depărtare, pe fereastră, Erik zărise o umbră care se apropia, de-a lungul cheiului, dinspre șantierele navale. Era încă departe și omul părea cât o gâză față de siluetele uriașe ale vapoarelor. Din când în când, se oprea, scrutând cu privirea ba vasele încremenite, care-și aprinseseră luminile, ba înălțimile stâncoase ce străjuiau fiordul. Pe măsură ce umbra creștea, dobândea parcă, în mersul ei rar și mișcările-i semețe, în

masivitatea aproape solemnă a staturii, ceva maiestuos, care se înrudea cu înaltele vapoare, cu marea și cu munții: omul părea o parte din acest peisaj. Deși era încă prea departe pentru a-i recunoaște chipul, Vigdal înțelese că nu putea fi altul decât bătrânul Gunnar Krag, supranumit Odin, după numele zeului suprem al mitologiei scandinave.

— Alo! Alo! auzi Erik deodată, ca trezit din visare. Mai sunteți al telefono? De ce nu risponde, signor Vigdal?

— Vă ascult! Ce mai doriți?

— Ce-ați voit dicere? Come să nu fie „Bergen” întârziat? Știți doar că non e entrato in porto!

Vigdal parcă nu-l auzea. Continua să privească spre omul care se apropia. Era acum cam la o sută de metri de clădirea căpităniei.

Vizita nu prea îl încânta. Cu mulți ani în urmă, în copilărie, căpitanul acesta îl fermecase. Pe atunci, îi apăruse ca un simbol al forței și înțelepciunii oamenilor mării. Acum însă… trebuia să recunoască deschis că bătrânul era un om dintr-o bucată și un navigator cu multă experiență, dar îl enerva faptul că bătrânul căpitan îl tutuia, ba-l lua și peste picior, uitându-i rangul. Ajunsese să-l supere ifosele acestor venerabili „lupi de mare”, întotdeauna siguri de ei și de cunoștințele lor, cam gălăgioși și neciopliți. Era convins că-i depășește cu mult în știința și tehnica navigației, așa cum și-o însușise la școala superioară de navigație din Oslo.

— … non e entrato in porto, îl auzi pe Lombardi repetându-și spusele, cine știe pentru a câta oară. Ce poate să fie?

Erik Vigdal încercă să curme pălăvrăgeala:

— Poate că nici nu mai vine… Vă e doar cunoscut că, acum vreo lună, în Atlantic a bântuit o vijelie cumplită.

Aceste cuvinte avură efectul unui șoc violent și vocea lui Lombardi începu să tremure.

— Una tempesta? Mio Dio! Ce vreți să spuneți?… Impossibile! Ar fi teribil, „Bergen” era un vas mic, dar solid. Așa mi s-a spus cel puțin. Nu pot crede că am fost înșelat.

— Nici n-ați fost. Marea e însă uneori necruțătoare. „Pe cât de frumoasă, pe atât de rea” – se spune într-o veche baladă, adăugă el, bucurându-se, fără să știe bine de ce, la gândul mutrei pe care trebuie c-o făcea italianul. Necruțătoare, repetă Erik, iar „Bergen” nu era decât un barcaz.

— Și nu-i nimic de făcut?

— Să așteptăm.

— Cât timp?

— În porturi, oamenii îmbracă armura răbdării... Și acum, iertați-mă, domnule Lombardi, vă spun bună seara. Sunt peste măsură de ocupat.

— Buona sera, răspunse Vitto, cu voce slabă, dar vă rog să-mi comunicați subito dacă aflați ceva. Il nostro direttore generale este nerăbdător să afle... Con vostra buona grazia, îmi voi permite să vă mai deranjez...

Erik Vigdal închise nervos telefonul. Cu un gest automat al mâinii stângi îndepărtă apoi câteva fire de praf ce se așezaseră pe uniforma elegantă, întreținută cu pedanterie. Aruncă o privire aproape duioasă asupra pantofilor în două culori, cu bot ascuțit, comandați special de la Oslo.

Deodată, simți că îi lipsește ceva. Într-un colț al biroului zări aparatul cu tranzistori. Evrika!

Învârti de buton și acordurile sincopate ale jazului pătrunseră în încăpere. Închizând o clipă ochii, i se păru că, o dată cu muzica, în odaie au năvălit zeci de dansatori dezlănțuiți. Strașnic ritm! Pulsa, o dată cu sângele, prin vine. Melodia nu izbutea să-i izgonească cu totul tristețea, dar parcă o mai potolea.

Desigur, portul Trondheim nu era transatlanticul impunător pe care visase să navigheze ca ofițer, dar nu arăta nici atât de sumbru cum și-l închipuise uneori. Existau un teatru, mai multe cinematografe, o bibliotecă publică foarte bogată, câteva restaurante de lux. În Trondheim avea un prieten cu care se înțelegea de minune, pe Arne, inginerul, și tot acolo trăia Heda, frumoasa și mândra Heda, de care toți tinerii din oraș erau îndrăgostiți, la care visau marinarii plecați în călătorii îndepărtate.

Fără îndoială, transatlanticul visat ar fi fost altceva, Oslo, capitala, de asemenea. Dar dacă boala aceea afurisită se pusese de-a curmezișul carierii lui! Judecând obiectiv, cei de la minister fuseseră destul de binevoitori numindu-l aici, la căpitănie, cu toate că n-avea decât 26 de ani. Pentru un șef de promoție al Școlii navale, ca el, era un exil, dar nu cel mai rău cu putință.

Ușa se dădu larg în lături și căpitanul Gunnar Krag își lăsă, ca întotdeauna, capul, pentru a nu se lovi. Barba-i imensă se scutură ca lovită de grindină.

— Să trăiești, Erik! răsună glasul lui puternic, dar plin de căldură. Ei, ai început să te obișnuiești, mai bine zis să te reobișnuiești la noi? Acum, adăugă el glumeț, tu ne ești, într-un fel, șef. Un șef cam fraged, un frumos prunc cu galoane, dar cu numire-n regulă, pe cinstea mea! Și pe deasupra, fercheș și elegant nevoie mare, ca scos dintr-o vitrină pariziană… Ia pune mai încet drăcia aia de radio, băiete, că m-apucă pandaliile. Asta nu-i muzică, e țopăiala diavolilor în jurul cazanului.

Erik își mușcă buzele, dar puse tranzistorul în surdină. În simțământul lui față de acest patriarh al portului se amestecau respectul și enervarea. Când Krag își scoase mantaua și șapca de piele și, în loc să le agațe pe cuier, le aruncă pe speteaza unui fotoliu, tresări însă fără să vrea. Pe el, omul modern și stilat, îl indispuneau întotdeauna astfel de gesturi.

— Ptii! Cum de-am uitat. Iartă-mă, dragă comandante! zise noul venit, zâmbind puțin malițios. Își îndreptă grabnic greșeala, mutând lucrurile pe cuier. Acum e bine, fiule? întrebă apoi, cu glas subțiat.

— Nu te supăra, domnule căpitan, dar știi…

— Cum să mă supăr? De mic copil sunt obișnuit cu disciplina.

Își aruncă o privire asupra actelor de pe masa lui Erik Vigdal.

— Ce hârțogărie! Dacă vrei să știi, pe vremea mea, căpităniile nu făceau atâtea forme și răsforme. Accidentele din porturi erau în schimb mai puține. Voi sunteți conțopiști în toată regula… Dar dacă ai atâta treabă, n-o să te rețin. Un lucru vreau să știu: ce vești ai de la prietenul meu, Olaf Thördal? Asta mă arde, Erik! O cută adâncă îi apăruse la aceste ultime cuvinte pe frunte și buzele i se strânseseră, dând dintr-o dată feței o expresie gravă.

— Niciun mesaj de la „Bergen”, domnule Krag.

— Trebuia de mult să fie înapoi, nu-i așa, Erik?

— De aproape două săptămâni.

— Ei, drăcia dracului! Nu-i a bine… Iar ultimul lor mesaj de când datează?

— De mai bine de o lună. Dinaintea furtunii celei mari, domnule Odin… oh, iertați-mă.

— De ce să te iert? Îmi cunosc porecla și nu-i de lepădat. Parcă lui Olaf nu i se spune „Pâinea lui Dumnezeu?” Și pe drept.

E blând și bun. Prea bun, sărmanul… De aceea mă și tem pentru el!

Gunnar Krag își aprinse pipa.

— S-a încurcat treaba, Erik! Tu bănuiești ceva? Mai deslușit: crezi că-i ceva adevărat în toate poveștile care se vântură?

— Știu eu, domnule Krag? Le-am auzit și eu. Unii spun una, alții alta. În ultimul timp mișună atâția indivizi dubioși prin port, că te miri de unde se găsesc afaceri și învârteli pentru toți… Agentul acela comercial, italianul, se agită de parcă pe navă ar fi Koh-i-Noor-ul sau cine știe ce altă piatră de preț. Mi-a telefonat iar adineauri. Părea peste măsură de nervos.

— Mda! M-a iscodit și pe mine ieri. Voia să știe ce-am mai aflat. Cineva i-a spus că eu și cu „Pâinea lui Dumnezeu” suntem buni prieteni. Secătura asta adulmecă sosirea ca un copoi, ca și cum s-ar teme să nu i-o ia altul înainte. Să-ți spun drept, mă pune pe gânduri mai mult decât toate zvonurile. Unde se-nvârte el, miroase a afaceri care țintesc departe. Dar ce să aibă Olaf Thördal cu marea industrie sau cu marea finanță? Toată viața lui l-am știut marinar – și ce marinar înzestrat!… Spune-mi, Erik, tu știi cine e de fapt acest Lombardi?

— După câte sunt informat, e agentul comercial al unei mari societăți metalurgice suedeze. Mi-a spus că Olaf Thördal trebuia să-i aducă de la Marsilia niște eșantioane de oțeluri.

Gunnar Krag izbucni în râs.

— Ce minciună gogonată! Parcă din Marsilia eșantioanele nu puteau fi trimise – și încă mult mai repede – cu avionul! Dacă Lombardi s-a pus să născocească minciuni, înseamnă că e ceva la mijloc… Se opri câteva clipe, apoi continuă calm: Îți mulțumesc, Erik, m-ai pus pe o pistă bună. Acum știu ce am de făcut. Trebuie să-l trag puțintel de limbă pe domnișor. Și nu tocmai cu duhul blândeții, ci așa cum mă pricep eu la nevoie.

Se pregătea să plece, dar Vigdal își aminti de ceva și-l rugă să mai zăbovească numai câteva momente:

— Dacă tot sunteți aici, vă rog să semnați procesul-verbal al anchetei „Lincoln”. Am bătut textul convenit la mașină.

Gunnar Krag făcuse parte din comisia care anchetase cauzele scufundării, cu câteva zile în urmă, a vasului „Abraham Lincoln”. Naufragiul survenise chiar la intrarea în port, pe neașteptate.

— Ce de exemplare! observă căpitanul, când Vigdal îi puse actele în față. Dumnezeu și dracul primesc pesemne și ei câte unul, parafat în regulă.

— Sunt opt exemplare, observă Erik sec. Așa cer formele. A fost un caz grav, cu morți, răniți și pagube importante.

— Dacă formele sunt îndeplinite, restul contează mai puțin, spuse ironic Krag. Marinarii înecați nu obișnuiesc să facă reclamații, nu-i așa?… Ați menționat și rezerva mea?

— Evident. La pagina 6.

— Atunci e-n regulă. N-am răbdare să recitesc toate punctele și subpunctele astea încâlcite, cu cifre romane, arabe și litere…

Căpitanul își scoase tocul și se apucă să semneze, pe rând, exemplarele. Avea un scris mare, clar, în care fiecare literă se deosebea de cealaltă. Vigdal observă, ca și-n alte dăți, că ținea tocul în mână cu un fel de evlavie. Era un toc rezervor din aur masiv, de modă veche, marca „Eversharp”, a cărui poveste o cunoșteau mulți dintre prietenii săi. În tinerețe, pe când era secund pe un vas de pasageri care făcea legătura cu Canada, salvase de la înec pe o tânără aruncată în mare de un talaz care măturase puntea. Tatăl ei, un fermier bogat, îi dăduse tocul în dar, în semn de recunoștință. Când își dădu însă seama că între cei doi tineri se nasc sentimente de dragoste, curmă cu brutalitate orice contact între ei: secundul i se părea o partidă cu totul neconvenabilă pentru fata lui. Gunnar Krag nu o mai revăzuse niciodată, dar tocul îi amintea întotdeauna de zilele acelea. De aceea preferase să-l repare de multe ori, decât să-și cumpere altul.

— S-a făcut, comandante, zise, în sfârșit, căpitanul Krag și se îmbrăcă în grabă. Din ușă, mai adăugă: Arne al meu, inginerul, îți trimite vorbă că mâine te așteaptă la concursul de scrimă. Pe la orele cinci, la club… Salutare, Erik! Succes deplin în lupta cavalerească.

— La revedere, domnule Krag.

Ușa se închise cu zgomot.

Erik Vigdal puse mai tare aparatul de radio. Apoi, deodată, un zâmbet îi destinse fața. Mai aștepta un telefon: același, din fiecare seară. Începu din nou să lucreze, acompaniat de melodia care se revărsa gălăgioasă.

Când Heda sună la telefon, Vigdal opri muzica. Se interesa, bineînțeles, de vasul „Bergen”, căci Olaf Thördal era tatăl ei. De

data aceasta, vocea lui Vigdal dobândi un timbru neobișnuit, prevenitor și plin de amabilitate. Dar răspunsul lui nu putea deveni mai optimist:

— N-am aflat nimic, domnișoară Thördal. Nici nu știți ce rău îmi pare că trebuie să vă dau mereu același răspuns. Chiar mâine vom lansa încă un apel…

Închise telefonul cu un regret nerostit.

În port se întunecase de-a binelea. Vasele, cu luminile reglementare aprinse, aținteau cheiul cu mii de ochi fantomatici.

— Mare noroc are Arne cu fata asta! spuse Erik Vigdal, fără să vrea, cu voce tare.

Și i se păru că-i vede braț la braț, colindând pădurile nesfârșite ale Norvegiei, apoi escaladând, de-a lungul coardei, pereții abrupți ai munților stâncoși, pentru a contempla de pe piscuri depărtările.

• INSULA URȘILOR

Gunnar Krag străbătuse cheiul și acum pășea grăbit pe ulițele înguste ale orașului nordic, îngropate între case de lemn. Îl căuta pe Lombardi și era convins că-l va găsi într-unul din localurile de mâna a doua, în care obișnuia, din zgârcenie, să-și ia masa de seară.

Dezvăluirile pe care Heda i le făcuse în după-amiaza aceea îl răscoliseră adânc pe bătrânul căpitan, deși nu voia să-și arate tulburarea și nici nu-i spusese nimic lui Vigdal. Fata îi povestise despre o lungă întrevedere a tatălui ei cu Vitto Lombardi; avusese loc târziu, noaptea, cu puțină vreme înaintea plecării vasului „Bergen". A doua zi, Olaf Thördal îi dăduse Hedei o veste neașteptată și întristătoare. El, omul care nu-și călca niciodată cuvântul, o înștiințase că nu-și va putea ține promisiunea de a o lua în călătorie, refuzând să-i dea vreo explicație. În schimb, ca o compensație surprinzătoare, îi făcuse un dar foarte costisitor pentru situația lor materială, destul de modestă: un ceas de argint, bătut cu diamante. Și-i mai spusese că, după această călătorie, multe se vor schimba în bine în viața lor. Și în nopțile următoare, își amintise ea, discuțiile cu Lombardi continuaseră – șușoteli febrile, fără sfârșit.

Înaintea plecării, când ultimele lucruri se încărcau pe vas, Heda remarcase, prin spărtura unei lăzi, contururile unor aparate necunoscute. Tatăl ei o asigurase, dar fără s-o convingă, că era vorba de aparataj pentru un sistem modern de depistare a bancurilor de pești, pe bază de ultrasunete.

Acum, când „Bergen" întârziase atât de mult, Heda înțelesese că trebuie să se destăinuie, istorisind totul celui mai bun prieten al tatălui ei.

— Pe cinstea mea, Olaf, te-ai lăsat prins în cursă! bombăni Krag, amintindu-și de toate acestea. I se păru că revede pescadorul cu care plecase „Pâinea lui Dumnezeu", un vas de lemn, cu prova ascuțită, după modelul corăbiilor scandinave. Dar ce să caute pe el un asemenea aparataj?

Colindă multă vreme prin localurile îmbâcsite de fum, refuzând îndemnurile numeroșilor săi prieteni de a se „așeza la un pahar de vin”.

— Odin își adună fulgerele, observase un bătrân mucalit.

Unul dintre ei îi relată un fapt surprinzător: cu o seară înainte, Lombardi fusese atacat, pe o stradă dosnică, de doi indivizi. Nu-l jefuiseră, dar încercaseră să-l târască spre o mașină care staționa pe aproape. Strigătele italianului făcuseră însă ca locatarii să iasă din case și atacatorii fugiseră cu mașina. Spre uimirea tuturor, Lombardi nu depusese reclamație la poliție.

— Pușlamalele își au și ele dușmanii lor! mormăi Krag, auzind această istorisire.

Căpitanul își continuă multă vreme căutarea. Într-un târziu, îl întâlni pe italian tocmai când acesta ieșea de la cinema. Așteptă să se desprindă din mulțime, îl urmări o bucată de drum, apoi îi ieși drept în față, tăindu-i calea. Lombardi rămase pironit locului și mustața subțire începu să-i tremure.

— Buona sera, signor căpitane! Cu ce vă pot fi de folos?... izbuti totuși să îngaime, schițând un zâmbet forțat.

Gunnar Krag îl apucă de un nasture al hainei și îl ținu așa, câtva timp, fără să scoată o vorbă, sfredelindu-l cu privirea. Agentul comercial ar fi vrut s-o zbughească, dar nu îndrăznea să se clintească din loc. Privea înmărmurit mâna enormă a căpitanului, care parcă îl paralizase.

— Cu... cu ce vă pot fi... de folos? repetă el, de câteva ori, stânjenit.

Gunnar Krag mai tăcu o vreme, pe urmă zise, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Te întreb de-a dreptul, domnule Lombardi: Ce misiune ai încredințat bunului meu prieten, căpitanul Thördal? Povestea cu mostrele de oțel, pe care ai scornit-o pentru uzul lui Erik Vigdal, e bună de adormit copiii.

Vitto izbucni:

— Vai, signor Krag! De ce nu mă credeți? Prin poștă... non e sicuro. Mostrele puteau fi furate, secretul di fabricazione scoperto.

— Palavre, Lombardi!

— Nici nu-l cunosc prea bine pe signor Thördal.

— Nu minți! Înainte de plecare, ai fost seară de seară la el. Ce-ai aranjat pe acolo? Îmi miroase grozav a praf de pușcă.

Contrabandă de arme, hai? Pentru cine naiba? Pentru ce gheenă unde oamenii se sfâșie între ei?

— Mio Dio! Non e vero! Niciodată! În viața mea nu m-am occupato de așa ceva. Am avut doi frați care au murit în guerra, în Libia. Niciodată, signor căpitane! Sunt un om pașnic… Știți poate că ieri seara am fost atacat cu brutalitate.

— Dar te-ai ferit să faci vreo reclamație la postul de poliție.

— Nu îmi plac cercetările judiciare, anchetele…

— Un om cu conștiința curată nu se teme de ele… Dar să venim la ale noastre: ce-ai învârtit cu Thördal? Spune-mi adevărul, că altfel nu scapi!

Vitto Lombardi se uită disperat în jurul său. Strada era însă aproape pustie.

— Ești grăbit? Vorbește, Lombardi! îl somă bătrânul căpitan. Dă-i drumul, că de nu…

Krag îl scutură vârtos de nasturele pe care-l apucase.

— Ce să vă spun? bâigui Lombardi, care începuse să gâfâie. Mă siliți să dezvălui un secret comercial, să fiu deci incorect. Aflați tutta la verita; am firmato o afacere cu el, o afacere cinstită, dar care trebuia dusă la capăt con… grande discrezione. Înțelegeți?

— Și unde a plecat?

— Spre Insula Urșilor.

Căpitanul deschise ochii mari.

— Ei drăcie!? E o insulă aproape pustie. Acolo nu-s decât foci, urși albi și câteva sute de oameni într-o așezare izolată!…

Cu toate acestea, italianul părea să fie sincer.

— Am spus tutta la verita. Credeți-mă! insistă Vitto.

— Ce te-a interesat pe acolo?

— Asta non posso dicere. Impossibile. Pierd iremediabil mio posto…

— Insula Urșilor? Sigur?

— Certamente. Jur!

— Bine… Dacă mă minți, te voi urmări până-n fundul iadului. Pe cinstea mea, băiete!

Nasturele se rupsese la ultima smucitură și căpitanul Krag i-l puse agentului în mână. Pe urmă, îl lăsă în plata Domnului și se duse la „Capul Nord”, o tavernă mică, din apropierea fabricii de conserve, unde nu prea veneau prietenii lui: voia să fie singur.

Se așeză la o masă laterală, ascunsă într-o nișă și începu să bea vârtos, de unul singur.

— Insula Urșilor! Al naibii să fiu dacă pricep ce-a căutat pe acolo! repetă de câteva ori… Și totuși, aș paria o mie contra unu că italianul spunea de astă dată adevărul.

Își aminti deodată, fără să știe prin ce asociație de idei, de procesul-verbal pe care-l semnase la căpitănie și de rezerva lui. Naufragiul lui „Lincoln” nu fusese, după Krag, un simplu accident, cauzat de ceață. Căpitanul cargoului, care murise, era un navigator priceput. Un marinar de pe „Lincoln” povestise că, puțin înaintea ciocnirii cu stânca, viteza vasului crescuse brusc, de parcă o forță nevăzută l-ar fi împins cu tot dinadinsul spre pierzanie. În cabina căpitanului, încăpere care suferise numai puține avarii, nu se găsise niciun jurnal de bord. Krag era convins că cineva avusese interesul ca „Abraham Lincoln” să nu ajungă la destinație și ca jurnalul să dispară.

Deodată, își dădu seama de ce-și amintise tocmai acum de aceste lucruri. La o masă învecinată, într-un grup de marinari cam afumați, era și șeful de echipaj – Ali Hasan – un individ care susținuse, cu o insistență suspectă, că naufragiul se produsese neprovocat, accidental, din neatenția timonierului, iar comandantul vasului nu ținea jurnal de bord.

O convorbire de la masa aceea îi atrase brusc luarea-aminte. Pezevenghiul de Dick Sharpley, „Strâmbul” (o lovitură de cuțit în ceafă îi aplecase pentru totdeauna capul într-o parte), un bețiv fără pereche, care tocmai sosise dintr-o cursă în nord, povestea ceva, făcându-i pe toți să se tăvălească de râs:

— Eram în arhipelag, la vânătoare. Deodată zăresc un urs alb, pe un deal. Ridic pușca, trag… și ce credeți? Ursul alb, cât e de mare, își întinde aripile și se ridică ușurel în văzduh, fâlfâind. N-o să mă credeți, dar se prefăcuse în pasăre! V-o spun eu, Dick Sharpley.

— Strălucirea zăpezii topește formele una într-alta, observă Ali Hasan, fostul șef de echipaj de pe „Lincoln”. O fi fost un miraj.

Krag n-ar fi dat atenție turuielii care continua, dacă numele vasului „Bergen” nu l-ar fi smuls din gândurile lui. Strâmbul fredonase câtva timp, cu tot felul de schimonoseli, câteva canțonete italiene, și apoi trecuse la o altă istorisire:

— … acum vreo două săptămâni, navigam la sud pe arhipelagul Spitzbergen, Svaldbard – cum îi ziceți voi, norvegienii. Și pe cine credeți că zăresc? Pe nimeni altul decât pe „Pâinea lui Dumnezeu”, pe Thördal în carne și oase, cu „Bergen” al lui cu tot. L-am văzut, cum mă vedeți voi acum. Bineînțeles însă, prin binoclu. Ședea lângă unul cu ochelari groși, cu mutră de profesor sau mai curând de polițai, care avea o servietă albastră sub braț: Discutau cu înfrigurare, parcă sfădindu-se. Și să vă mai spun ceva. Pe bord am zărit o mulțime de saci. Ce zăcea în ei, n-am habar. În orice caz, știți și voi că peștele nu se ține în saci… Și când te gândești că șmecherul declarase rută spre Azore! Pe punte, nici urmă de năvod sau de vreo altă unealtă de pescuit, ca și cum vasul ar fi avut cu totul altă treabă. De îndată ce ne-au zărit, s-au și grăbit să se îndepărteze. Mi-a părut al naibii de rău, că tare aș mai fi vrut să aflu ce afaceri făcea Thördal și celălalt p-acolo.

… Gunnar Krag bea pahar după pahar. Încerca să înțeleagă ce se întâmplase. S-ar fi putut ca Strâmbul să bată câmpii, dar spusele lui se potriveau cu mărturisirea lui Lombardi. Devenea tot mai limpede că Olaf plecase spre nord și nu ca să pescuiască heringi, ca altă dată, ci urmărind cu totul alte scopuri.

Bătrânul căpitan chibzui pe îndelete.

Avea șaptezeci și trei de ani, dar se simțea mai viguros decât mulți tineri. Strânsese ceva bani, e drept cam puțini; se bizuia însă pe faptul că, din numeroasele lui peregrinări, adusese câteva obiecte rare, de mare preț, pe care putea să le vândă. Nu-i venea ușor să se despartă de ele, căci aproape fiecare îi amintea una din călătoriile lui. Dar nu era omul care să cedeze unor slăbiciuni.

Treptat, hotărârea sa se închega, fermă, de nezdruncinat, deși încă nu știa în ce fel o va duce la îndeplinire. În toată cariera lui, Odin nu dăduse niciodată înapoi. Pentru prietenul său, nu avea să șovăie nicio clipă. Trebuia să pună totul la bătaie.

Ce bine ar fi fost dacă fiul lui, Arne, ar fi îmbrățișat cariera marinărească la fel ca el! S-ar fi putut bizui acum din plin pe sprijinul său. Dar tânărul voise cu tot dinadinsul să rupă cu tradiția familiei. Urmase Politehnica și nici măcar Facultatea de construcții navale, ci Facultatea de chimie industrială! De doi ani era inginer la fabrica de hârtie și carton din Trondheim, în timp

ce șantierele navale din oraș duceau mare lipsă de tehnicieni. Prin ochelarii săi cu ramă fină, de aur, privea lumea altfel decât tatăl său. De câteva luni, se și mutase din casa părintească, închiriind un apartament modern, construit într-un bloc de lângă fabrică.

Îl va lua totuși și pe Arne, bineînțeles, dacă băiatul va voi să vină. Priceput cum era, putea să-i fie de mare folos.

Patronul localului se apropie de Krag, încercând să intre în vorbă cu el. Dar căpitanul îl privi lung, cu un ochi pe jumătate închis, cum obișnuia uneori s-o facă, fără să-i răspundă și parcă fără să-l vadă.

— Zadarnic îmi dai azi târcoale! părea să spună atitudinea lui impasibilă.

Înainte de a ieși din tavernă, Odin se opri în fața mesei unde chefuia „Strâmbul”. Vorbăria se potoli dintr-o dată. Marinarii îl salutară respectuos și doi dintre ei se sculară chiar în picioare, ca să-i ofere locul. Krag nu se așeză. Îl privi îndelung pe Sharpley, până ce acesta începu să clipească des, stânjenit.

— Voiați să-mi spuneți ceva? întrebă el, într-un târziu, cu glas nesigur.

— Ai ghicit, răspunse căpitanul. Și încă ceva deosebit... Știi, Dick, aleg oameni pentru un echipaj. Ce-ai spune să te iau cu mine?

Strâmbul rămase fără grai.

Știa că Odin își alege oamenii pe sprânceană, iar el, Dick, n-avusese niciodată un renume bun. Mai știa că bătrânul căpitan nu mai părăsise de multă vreme portul. Dar ce conta asta? Propunerea îl măgulea peste măsură și, pe deasupra, Krag plătea totdeauna bine. Se umflă în pene și zise tare, să-l audă toată taverna:

— Bucuros, căpitane! Vin, cum să nu vin. Îmi convine... Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Și când e plecarea?

— În trei zile ridicăm ancora.

Dick Sharpley nu putea ști că, rostind aceste cuvinte, Gunnar Krag nu avea încă nici navă și nici bani pentru călătorie. Dar nu se îndoia nicio clipă că peste trei zile călătoria avea să înceapă, așa cum o anunțase el.

• PIEDICI NEAȘTEPTATE

Gunnar Krag încerca să înțeleagă ce se petrecea, dar nu-i era nicidecum ușor să găsească explicații.

De când luase hotărârea nestrămutată de a organiza expediția de salvare – și nu trecuseră decât două zile de atunci – întâmplările se succedaseră într-un fel surprinzător, de parcă cineva s-ar fi străduit să-i pună cu tot dinadinsul bețe în roate. L-a început, pusese încurcăturile ivite în seama ghinionului, dar acum părea tot mai limpede că forța sau forțele care i se opuneau nu aveau nimic de-a face cu hazardul.

De pe veranda casei sale, situată în partea de sus a orașului, vedeau până departe străzile înguste și întortocheate, luminate puternic de razele lunii pline. Turnul catedralei din Trondheim, cea mai veche din toată Norvegia, strălucea ca bătut în diamante. Era aproape de miezul nopții și pe ulițe se aflau numai trecători răzleți. Din când în când, claxonul unui automobil, lătratul unui câine sfâșiau strident liniștea.

„Acum – se gândi căpitanul, trăgând adânc aerul în piept, totul este, în sfârșit, pus la punct.” Dimineața, „Vasco da Gama” avea să plece. Își petrecea ultima noapte la Trondheim, înainte de a porni spre necunoscut, în căutarea prietenului său. Dar câte nu se întâmplaseră din seara aceea, de când îi vorbise lui Dick Sharpley în taverna „Capul Nord”! I se părea că timpul scurs se dilatase considerabil, pentru a cuprinde toate evenimentele petrecute.

Undeva, departe, într-un sat de pe malul Nidului, începură să sune clopotele. Poate că izbucnise vreun incendiu, își spuse căpitanul. Și cât de repede ardeau casele acestea de lemn! Într-adevăr, spre răsărit, o vâlvătaie roșie se ivise la orizont.

Ar fi trebuit să se culce. Dar știa că somnul ar fi refuzat să vină, oricât de mult îl dorea. Faptele neașteptate, trăite începură să se perinde – grăbite, clocotitoare, pline de semne de întrebare – în mintea lui, ca-ntr-un panopticum amețitor…

A doua zi după întâlnirea cu Lombardi și Strâmbul, se sculase foarte devreme. Primul lui drum fusese la bătrânul Karl Karlson, negustorul de obiecte de artă și rarități. Karlson nu era numai

negustor, ci și colecționar, și încă un colecționar pasionat; admirase nu o dată tezaurul pe care căpitanul îl strânsese în cursul călătoriilor sale. Krag îl lăsa bucuros, cu o plăcere pe care nu o ascundea, să privească și să-i laude obiectele, provenite din cele patru colțuri ale lumii, dar niciodată nu-i vânduse nimic. Doar într-un rând, când Karlson își serba cea de-a optzecea aniversare, Odin îi adusese în dar o uriașă scoică cu reflexe purpurii, cere, lipită de ureche, făcea să se audă mugetul mării cu o putere uluitoare.

Iar acum… acum, același Krag îl chemase ca să-i vândă totul, fără să dorească să păstreze nici o singură piesă.

— Lichidați un adevărat muzeu! observase uimit Karlson. N-aș fi crezut vreodată una ca asta.

— Nici eu, dar n-am încotro! răspunsese căpitanul.

— Cum să vă spun… Îmi pare sincer rău pentru dumneavoastră! Știu cât țineați la lucrurile astea. Mare nevoie de bani trebuie să aveți!

— Ai dreptate. Dar dacă izbutesc, câștig cu mult mai mult decât pierd acum.

— Mulți bani?

— Nu, altceva, mai prețios: un prieten!

Karlson se grăbise să cumpere și să plătească, pentru ca nu cumva căpitanul să-și schimbe gândul. Îi achitase pe loc o sumă destul de mare, iar pentru restul banilor se împrumutase de la alții.

•

Curând după aceea venise la el Heda. Ea fu cea dintâi căreia Gunnar Krag îi dezvălui hotărârea luată. Tânăra îi mulțumise, gâtuită de emoție, apoi plecă repede și căpitanul se miră că nu-l rugase s-o ia cu el. Se miră, dar îi și păru bine, pentru că era hotărât s-o refuze. O fată nu era, după el, făcută pentru o călătorie atât de nesigură.

După plecarea Hedei, începură, într-un adevărat tumult, pregătirile. Căpitanul se dusese în port, în căutarea unui vas. Vestea despre expediția pe care o organiza se răspândise repede și produsese o tulburare adâncă,

— Numai Krag poate să descurce ițele afacerii ăsteia! spusese un marinar bătrân și mulți erau de această părere.

Găsi neașteptat de repede un vas potrivit. Era o ambarcație mică, dar rapidă, sub pavilion panamez, pe care puteau călători

până la douăzeci de oameni, inclusiv echipajul. Dădu și arvună, urmând ca a doua zi să semneze contractul de închiriere. Își alese apoi echipajul, bineînțeles cu mare grijă și îl înștiință pe fiul său Arne despre călătoria plănuită.

Seara, când se culcase, i se păruse că totul decursese mai ușor decât era de așteptat. Mai avea o zi întreagă pentru aprovizionarea vasului, încheierea formelor și celelalte pregătiri. Nu era mult, însă ce fusese mai greu, se făcuse.

Dar a doua zi, încă de dimineață, constată că totul se prăbușise, ca un castel construit din cărți de joc. Un marinar pe care nici nu-l cunoștea, îi aduse, foarte devreme, arvuna înapoi, înștiințându-l că vasul panamez părăsise portul în cursul nopții. N-avea ce să facă, căci încă nu încheiase niciun contract. Primi banii și dădu în schimb chitanța luată cu o zi înainte.

Când se duse în port, constată cu ciudă că mai suferise o pierdere: nu mai avea echipaj. Oamenii cu care se înțelesese fuseseră angajați pe un vapor argentinian, „La Plata”, care tocmai se desprindea de chei. Krag nu pățise niciodată așa ceva și prima lui impresie fusese aceea de uluire. Ce îi făcuse oare pe marinari să calce înțelegerea stabilită cu un om pe care tot orașul îl respecta? Explicația o află de la Jonas Limarson, pe care îl angajase ca șef de echipaj. El și Dick Sharpley fuseseră singurii care rămăseseră credincioși cuvântului dat. Limarson îi spuse că, spre seară, se ivise în port căpitanul vasului argentinian, Raiso, care le oferise oamenilor aleși de Krag salarii cel puțin duble față de cele obișnuite. Lucrul cel mai curios era că „La Plata” nu ducea, după câte se știa, lipsă de echipaj. Dar cel mai prost era că Raiso racolase și pe radiotelegrafistul lui Odin, deși vaporul avea un radiotelegrafist la bord. Și totul se aranjase cu acte în regulă, așa cum le confirmă Erik Vigdal, la căpitănie.

În port, aceste întâmplări produseseră agitație și revoltă. Zeci de marinari veniră la bătrânul Krag să-i ofere serviciile și curând echipajul era din nou complet, cu oameni și mai de nădejde, printre care un marinar de pe „Abraham Lincoln”, Bob Lindsay.

Printr-un căpitan turc, Odin reușise să închirieze, pentru câteva luni, un iaht, „Vasco da Gama”, cu motoare Diesel electrice. Un om de afaceri portughez îl lăsase, la sfârșitul verii, în radă, autorizând un intermediar să-l ofere doritorilor. Krag

făcu contractul și-l înregistră fără întârziere, iar la prânz toate formele de plecare erau încheiate.

La aprovizionarea vasului cu combustibil, alimente, haine și toate cele trebuincioase, îl ajutară nu numai Limarson și ceilalți marinari, ci și mulți alții care n-aveau nimic de-a face cu expediția. Printre oamenii mării, se formase un puternic curent de solidaritate cu bătrânul căpitan, de care toți știau că-și aruncă întreg avutul în joc, pentru a-l regăsi pe Thördal.

Între timp, în port se ivise și Lombardi. Se spunea că încercase să convingă pe rând pe câțiva căpitani experimentați să pornească într-o călătorie îndepărtată, a cărei destinație nu le-o dezvăluise însă. Nu izbuti însă în tentativele sale și plecă bombănind, spunând că-și face bagajele pentru a se duce la Oslo, cu primul tren.

Pe la ora patru după-amiază, Krag sosise acasă. În grădină, îl aștepta Heda, cu o geantă mare în mână. Pe fața ei citise deopotrivă îngrijorare și hotărâre. Îi povestise că în oraș zvonurile despre soarta lui „Bergen” deveniseră tot mai insistente. Unii spuneau acum că Thördal era amestecat în trafic de stupefiante, ceea ce ea nu putea crede în ruptul capului. După ce vorbise mult, neobișnuit de mult pentru firea ei tăcută, Heda izbucni pe neașteptate:

— Ia-mă cu dumneata, domnule Krag! Nu pot aștepta aci, la nesfârșit. Mi-au dat un concediu de la atelierul fotografic unde sunt angajată. Am vândut câteva lucruri, ca să pot contribui și eu bănește la această expediție, care e pentru mine mai importantă decât orice altceva…

Krag se împotrivi categoric:

— Îmi pare rău, dar plecăm într-o călătorie care nu e pentru tine. După cele ce mi s-au întâmplat astăzi, îmi dau seama că avem dușmani periculoși și încă dușmani de care nu știm cum să ne ferim, fiindcă nu-i cunoaștem.

Heda încercă multă vreme să-l înduplece, cu argumente foarte serioase, dar căpitanul i le respinse pe rând.

— Am dreptul să risc viața mea, dar nu viața unei fete, aproape un copil, îi spuse el, în cele din urmă.

— Mâine voi fi în zori aci, cu valiza, îi zise Heda la plecare. Astă-seară vorbesc cu Arne. Va încerca și el să vă convingă.

•

De la plecarea Hedei trecuseră câteva ceasuri. Căpitanul se sculă de pe șezlong și intră în casă, lăsând ușa spre verandă întredeschisă. Orologiul din perete bătea tocmai orele unu și jumătate. Își scoase haina și se întinse pe canapea, continuând să-și rumege gândurile, încercând zadarnic să dibuie firul Ariadnei. Desigur, lucrurile erau foarte încurcate, dar își spunea că el va ști să le descurce. Experiența sa de viață, spiritul său perseverent, neînduplecat vor izbuti. Nu se va da bătut până la capătul zilelor sale. Și tocmai fiindcă își dădea seama că avea în față o bătălie grea și îndelungată, nu voia s-o ia pe Heda cu el.

•

Nu-i era somn, dar știa că odihna îi va face bine. Era ultima odihnă pe uscat, înaintea marii călătorii. Când se întinse, fără să-și dea seama de ce, îl cuprinse un val de speranță și încredere, care-l făcu să privească lucrurile mai optimist, ba chiar cu certitudinea că totul se va sfârși bine. Poate că poziția relaxată a corpului explica această neașteptată orientare a spiritului. Se vedea, la capătul drumului, strângându-și la piept vechiul prieten, în clipa mult visată a regăsirii. Nici nu se putea să fie altfel! Și, deodată, i se păru că dorința și încrederea i-au adus țelul mai aproape. Cine știe dacă drumul va fi atât de lung cum și-l închipuia, sub impresia întâmplărilor din aceste zile! Poate că într-o săptămână, două... N-ar fi exclus ca plecarea vasului panamez și a oamenilor din primul său echipaj, să nu fi fost rezultatul vreunei uneltiri, așa cum crezuse. Poate că „La Plata” avusese totuși nevoie de marinari, de radiotelegrafist, poate că...

Brusc, lumina lămpii se stinse și în bezna din cameră se auzi zgomotul ușii care se deschidea. Căpitanul sări în picioare, dar în aceeași clipă un pumn zdravăn în piept îl aruncă înapoi pe divan.

Conul de raze al unei lanterne îl orbi și văzu țeava unui revolver îndreptată spre el.

— Mâinile sus și nicio mișcare! răsună o voce aspră, hârâită.

Krag se supuse. Dacă ar fi avut arma la cingătoare, ar fi procedat altfel, dar o scosese înainte de a se întinde; acum se afla pe radio, la cel puțin patru metri de el. Întins pe spate, cu brațele ridicate, aștepta să vadă ce o să se întâmple. În fața lui, se agitau două umbre.

— Leagă-l, Knut! auzi din nou aceeași voce autoritară.

— Îndată, Jo! răspunse celălalt.

Căpitanul își dădu seama că cea de a doua voce, a individului denumit Knut, îi era cunoscută, însă nu își amintea de unde. Avea o abia perceptibilă intonație orientală. Dar la Trondheim, marinarii algerieni, turci, egipteni nu erau puțini și îi era greu să-și precizeze impresia.

Între timp, Knut își făcea treaba cu vădită dibăcie. În puține minute, câteva curele îl imobilizară pe Krag. La un moment dat, Knut încercă să-i deschidă gura și să-i vâre ceva în ea, dar, în aceeași clipă, prima voce interveni:

— Călușul încă nu, Knut! Am de vorbit ceva cu el…

— Ce rost are, Jo?! Nu-i un tip cu care să te tocmești, răsună răspunsul.

— Treaba mea. Execută!…

— Mai bine-l facem să tacă pentru totdeauna.

Se auzi o bătaie nervoasă, cu piciorul, în podea.

— E-n regulă, Jo. Doar tu ești șeful. Conversează cu el, după voie.

Curios! Krag nu-și amintea de unde cunoștea vocea lui Knut. Dar era sigur că n-o auzea pentru prima oară. Cât despre Jo, părea să fie un tip foarte sigur de el, obișnuit să comande și lipsit de scrupule.

— Hello, Krag! începu acesta din urmă. Îți dai seama că putem să te curățăm fără vreo bătaie de cap?

— Atunci de ce n-o faceți? întrebă căpitanul, fără nicio undă de emoție în glas.

Nu-i era frică. De mult învinsese acest sentiment. Îi era însă ciudă că lucrurile luau un curs defavorabil planurilor sale. Și-i părea rău că nu se culcase cu revolverul lângă el. O imprudență pe care-o plătea scump.

— Ascultă, șefule! continuă Jo. De ce te bagi în treburile altora? Și încă în niște treburi prea complicate ca să le pricepi. Lasă-l pe Thördal în plata Domnului sau a diavolului și vezi-ți de pipa ta.

— Altfel o pățești! se răsti și Knut.

De data aceasta, căpitanul recunoscu vocea nazală și ușor cântată. Knut nu era altul decât Ali Hasan, șeful de echipaj de pe „Lincoln”, cel care încercase să convingă autoritățile că vasul naufragiase datorită unui accident. „Poate că el a furat și jurnalul de bord”, îi trecu acum prin minte lui Krag.

— În fond, ce vreți? întrebă Odin. Pe cinstea mea, dacă pricep. Viața mea e în puterea voastră. Faceți-vă treaba.

— Mai încet, bărbosule, replică Jo. E ușor să omori. Dar dacă crapă Krag, nu-i exclus să-i ia altul locul, urmărind să ducă misiunea sa până la capăt.

— Asta-i drept, pe cinstea mea, observă căpitanul. Moartea mea, după cele întâmplate ieri, ar putea să-i îndârjească pe mulți. Văd că-i cunoști pe oamenii noștri… Dar ce vrei atunci?

— Să renunți! Îți vom rambursa toate cheltuielile. Interesele puse în joc sunt mai mari decât îți închipui. Noi ți-am luat de sub nas echipajul și vasul. Dispunem de o forță pe care nici n-o bănuiești. Putem să te jucăm pe tine și pe „Vasco da Gama” cum ne place. Și asta fie acum, fie când vei fi departe, în larg. Renunță! Declară mâine dimineață tuturor că te retragi, fiindcă îți dai seama că nu ai sorți de izbândă. Nu te teme: nu spui nicio minciună.

Un mănunchi de raze ale lanternei lui Ali căzu întâmplător pe Jo, care tocmai se apropia de canapea. Omul era mascat, dar Odin observă că șchiopăta ușor. Era un individ slab și foarte înalt, destul de elegant îmbrăcat.

— Dobitocule! se răsti el la Ali Hasan.

— Și-atunci, dacă eu abandonez, nimeni nu se va mai încumeta să pornească în căutarea lui Olaf! completă Krag gândul lui Jo, cu o ironie pe care celălalt nu o remarcă.

— Așa-i șefule. Văd că începi să devii rezonabil și să înțelegi ce vrem.

— Vă înțeleg nemernicia! izbucni Krag. Numai moartea m-ar putea împiedica să-mi pun planul în aplicare.

O lovitură de cizmă îl izbi în piept și îi luă respirația. Apoi o ploaie de pumni se abătu asupra lui.

Simți cum un lichid cald începe să i se scurgă pe obraz și pe gât.

— O lecție nu strică, dar ai grijă, nu-l omorî! se auzi, într-un târziu, vocea lui Jo…

Iar după o pauză:

— O să te căiești amarnic, Krag! Acum ne ducem să ne ocupăm de „Vasco da Gama”, drăguțule. Mâine să-ți cauți alt vas.

Căpitanul simți că Ali îi înfundă călușul în gură și auzi cum cei doi bandiți părăsesc încăperea. Apoi, începu să facă eforturi

disperate ca să respire pe nas, unde sângele se strânsese, sufocant. Se împotrivi mult timp, din răsputeri, sfârșelii care-l copleșea, căci leșinul ar fi însemnat asfixierea, moartea. După o luptă îndelungată, izbuti în sfârșit să tragă aerul bine printr-una din nări și apoi simți cum istovirea pune stăpânire pe el. Căzu în nesimțire.

•

Heda se înființase în grădina casei lui Krag înainte de răsăritul soarelui. Era convinsă că Odin se va scula foarte devreme, așa cum îi era obiceiul. Cu atât mai mult, o mira că nu aude niciun zgomot care să-i trădeze prezența. Se așeză pe banca de sub balcon, când i se păru că deosebește un zgomot. Era o respirație grea, care aducea cu un horcăit de om bolnav. Deodată, un geamăt întrerupse horcăitul și respirația începu să slăbească, sugrumată.

Din câteva mișcări, Heda se urcă, ținându-se de burlan și de plantele cățărătoare, până pe balcon. Lecțiile de alpinism ale lui Arne se dovediseră acum de folos. Prin ușa întredeschisă, îl zări pe bătrân, cu fața și pieptul scăldate în sânge. Abia mai respira. Heda pătrunse, dintr-un salt, înăuntru. Îi scoase călușul din gură, apoi tăie curelele și-i descheie cămașa la gât. Cu o batistă, începu să-i șteargă sângele.

Respirația deveni mai regulată, mai puternică, apoi Odin deschise ochii. Privirea lui, mai întâi încruntată, se însenină când o zări pe Heda. Cu o mișcare lentă, își dezmorți mădularele înțepenite de imobilizare și se sculă în picioare. O mângâie pe fiica lui Olaf pe păr, cu un gest tandru.

— Îți mulțumesc! îi spuse el simplu. Ești o fată de ispravă. N-am nimic serios, nu te-ngrijora. O întâlnire cam neplăcută, în noaptea aceasta – și asta-i tot. Niște dușmani ai lui Olaf și-ai mei.

Heda îl privi cu ochii ei mari și adânci.

— Ia-mă cu dumneata, domnule Krag! Cu inima sunt de acum la bordul lui „Vasco da Gama”. Vreau să fiu alături de voi!

Odin zâmbi stânjenit, dar nu spuse niciun cuvânt. Fata aceasta avea sânge de marinar în ea. În aceeași clipă, căpitanul se gândi că poate vasul nici nu mai exista. O luă de braț pe Heda și plecară împreună spre port. Era răcoare și aburii care le ieșeau din gură jucau în urma lor, în aerul proaspăt al dimineții.

• ULTIMA BARIERĂ

Nu, vasul nu fusese scufundat și nici nu dispăruse, așa cum se temuse căpitanul Krag. Nu îl păziseră numai Limarson și oamenii săi. O adevărată gardă de marinari îl veghease noaptea în port. Nechemați de nimeni, dar deciși să nu îngăduie repetarea vreunei fărădelegi, își arătau, în felul acesta, spiritul lor de dreptate, atașamentul pentru acțiunea generoasă a lui Odin. Jo și Ali Hasan, dacă voiseră într-adevăr să-și pună în aplicare planul criminal, nu se încumetaseră probabil să se apropie.

•

... Acum, „Vasco da Gama” naviga spre Namsos. Părăsise Trondheim-ul la 27 august, dimineața. Nu era un anotimp prielnic expedițiilor spre nord. Acolo anotimpul rece începe devreme, când la alte latitudini abia se arată toamna. Căpitanul Krag nu putuse însă să-și aleagă data plecării.

Erau nouă la bord – căpitanul, inginerul Arne, fiul lui, Heda și cei șase marinari, în frunte cu Limarson. Le lipsea însă un radiotelegrafist. Krag nu reușise să-l înlocuiască pe cel dispărut. Erik Vigdal pusese serios umărul pentru a rezolva această problemă, dar până la urmă ajunsese la convingerea că la Trondheim nu mai era niciunul disponibil. Intrând în contact cu alte porturi, aflase că mai la nord, la Namsos, Odin își putea găsi omul, convenind chiar cu el să se considere angajat pe vasul comandat de Gunnar Krag.

La 28 august, pe la ora nouă dimineața, „Vasco da Gama” aruncă ancora în portul Namsos, dar radiotelegrafistul cu care se înțelesese Vigdal nu era pe chei, așa cum stabiliseră. Krag se interesă la căpitănie, dar acolo nu putură să-i dea decât adresa celui căutat. La gazda radiotelegrafistului, află că acesta plecase în zori: un domn înalt, cu o mașină luxoasă, venise să-l ia și lăsase vorbă că va lipsi vreo două săptămâni. Domnul cu mașina șchiopăta ușor și căpitanul se gândi că probabil nu fusese altul decât Jo.

Odin revărsă un torent de blesteme asupra dispărutului. Ce putea acum să mai încerce? Se duse să-și spună necazul unui vechi prieten din oraș și acesta îi dădu o rază de speranță: în

port se mai afla un radiotelegrafist, care își făcea convalescența la un spital din oraș. Era un român, care se îmbolnăvise grav pe vasul „Arieșul” și fusese lăsat la Namsos, pentru a primi îngrijirile necesare.

Krag se duse îndată să-l viziteze, ca să-și dea seama dacă era ceva de făcut. La prima vedere, tânărul îi făcu o impresie bună: avea o înfățișare plină de modestie și o față deschisă, pe care flutura de obicei un zâmbet prietenos, făcut parcă anume ca să-ți câștige încrederea. Urmele bolii se vedeau lesne pe chipul lui, cam tras și cu o ușoară paloare. Când căpitanul îi propuse să se angajeze pe „Vasco da Gama”, refuză la început net. Aștepta revenirea „Arieșului”, care avea să-l ia din nou la bord.

— Te înțeleg, îi spuse Krag, dar gândește-te că nu e o situație obișnuită, ci un caz de forță majoră. Plecăm să salvăm viața unui om. Fără radiotelegrafist, expediția este compromisă. Nu vrei să ne ajuți?

Căpitanul îi vorbi amănunțit, cu căldură, despre țelurile călătoriei, despre uneltirile ascunse care se țeseau în jurul ei. Simion Breazu – așa îl chema pe român – începu să privească altfel lucrurile. Nu i se oferea un angajament comercial, mai mult sau mai puțin avantajos; i se cerea să ia parte la o acțiune adânc umanitară.

— Nu vă pot da răspunsul imediat – spuse Breazu, în sfârșit, într-o norvegiană cam stâlcită – deși aș voi să vă fiu de folos. Voi încerca să intru în contact radio telegrafic cu comandantul „Arieșului”. Dacă îmi îngăduie să vă însoțesc, o fac din tot sufletul!

•

Ieșind de la stația de radiotelegrafie, Simion Breazu își simțea inima ușoară. Având în vedere împrejurările, căpitanul „Arieșului” își dăduse fără ezitare consimțământul. Radiotelegrafistul telefonă unui cunoscut din port, rugându-l să-l înștiințeze pe Gunnar Krag că, peste cel mult două ore, va fi pe „Vasco da Gama”. I se luase o piatră de pe inimă: i-ar fi venit nespus de greu să-l refuze pe bătrânul căpitan.

Tot drumul, până la locuința sa, îl făcu fluierând. Lunile petrecute pe uscat i se păruseră nespus de lungi și-i era un dor aprig să străbată iar mările. Pe lângă aceasta, dispariția căpitanului Thördal avea un ce misterios, care îl ispitea, iar devotamentul lui Krag și a fiicei sale îi apăreau mișcătoare. I-ar

fi plăcut să contribuie, după părerile sale, la dezlegarea enigmei. Își făcu repede bagajul și porni, bine dispus, spre port, cu geamantanul în mână. Dar, curând, greutatea acestuia i se păru de neîndurat. Boala îl lăsase destul de slăbit și se resimțea de pe urma oricărui efort. Se hotărî să ia un taxi.

O mașină venea tocmai în urma sa. Îi făcu semn, dar când șoferul opri, observă că era un automobil particular. Voia tocmai să-și ceară scuze, când șoferul îi deschise larg ușa din spate:

— Poftiți vă rog. Vă servesc cu plăcere…

Simion introduse geamantanul, apoi se urcă și el. Se împiedică însă de picioarele cuiva și se trezi cu capul în perini. O mână puternică îl apucă de brațul drept și-l ajută să se redreseze, apoi să se așeze. În aceeași clipă, ușa automobilului se închise și mașina porni cu mare viteză.

— Spre port! spuse Simion, dar singurul răspuns fu un mormăit al șoferului.

Întoarse ochii spre dreapta. Deși în mașină lumina era slabă, ferestrele fiind colorate într-un albastru închis, deosebi înfățișarea omului de lângă el: înalt, slab și oacheș la față. Obrazul îi era incrustat de cute adânci, mai ales verticale, parcă încremenite într-o grimasă definitivă. O clipă se gândi că lunganul acesta ar fi putut fi și el un pasager, dar acest gând liniștitor nu izbuti să se impună. Mașina nu cobora spre port, ci alerga într-o direcție necunoscută, poate afară din oraș.

— Opriți! Cu ce drept?…

Puse mâna pe clanța de lângă el a mașinii, dar era încuiată.

Când privi din nou spre dreapta, tresări fără voie. Țeava unui revolver îl ațintea, imobilă.

— Nu mișca, șefule! spuse insul de lângă el. Omul avea o voce răgușită, neplăcută. De altfel, n-avem nimic cu tine personal. Dimpotrivă, vrem să te ajutăm. Spune, cât ți-a oferit bărbosul ăla pentru angajare?

Simion îl privi plin de dispreț. Răspunse scurt:

— Ce vă interesează? Nici n-am discutat de altfel condițiile.

— Așa? Ei, atunci să-ți spun eu. Șeful de echipaj de pe „Vasco da Gama”, Limarson, are 300 de dolari pe lună, Krag i-a asigurat plata pe două luni, deci 600 de dolari cu totul. Dumitale ți-ar fi dat cam tot p-atât. Noi îți propunem 1000 de dolari și n-ai nicio treabă de făcut. Ce zici, te învoiești, șefule?

Simion nu răspunse. Îi venea să-i ardă una zdravănă, cu dosul palmei. Dar țeava revolverului nu se clintea și automobilul fugea acum tot mai repede.

— Cu 1000 de dolari poți să-ți cumperi o mașinuță sau câteva costume pe cinste. Ce spui?

Simion continua să tacă. Se gândi la o șiretenie.

— Poate că nu-i rău ce-mi propuneți. Mai ales că sănătatea mi-e cam șubredă. Adineauri, când am ridicat geamantanul, simțeam că-mi pierd răsuflarea. Dar aș vrea să-i spun chiar eu căpitanului Krag că nu pot veni. Mă înțelegeți? Nu vreau să apar ca un om fără cuvânt.

Șoferul hohoti scurt și Simion înțelese că-i ghiciseră gândul.

— Ne crezi proști, bobocule? spuse lunganul de lângă el. Cum te vezi pe chei, ești sus pe iaht și adio!... Nu, nu așa!! Te ducem pe undeva, prin munți, într-o vilă și peste câteva zile pleci de-acolo, cu banii de buzunar. Asta ca să fim siguri, nu de alta.

Simion nu știa cum să acționeze. Nu fusese niciodată într-o asemenea situație și simțea cum broboane de sudoare i se adună pe frunte. Se gândi să câștige timp, deviind cursul discuției.

— Ce-aveți de fapt cu Krag? întrebă el. Pare un om de treabă.

— Asta nu te privește, veni, lapidar, răspunsul.

— Nu vrea decât să-și caute prietenul dispărut. Ce-i rău în asta?

— Rău e că și tu și bărbosul ăla îndărătnic vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala... Pe scurt, accepți sau nu? Merg cu oferta mea până la o mie cinci sute de dolari. O avere pentru un june ca tine... De nu, putem să-ți facem de petrecanie, cât ai clipi din ochi. Eu, personal, am însă o inimă bună și, să-ți spun drept, un omor e întotdeauna mai incomod decât o tăcere cumpărată...

Radiotelegrafistul era furios la gândul că se îndepărtează tot mai mult de port. Acum era la cel puțin douăzeci de kilometri de Namsos, și mașina continua să gonească. Nu-și dădea seama unde se aflau, deoarece la ferestre fuseseră trase acum și perdelele, iar de cabina șoferului îl despărțea un geam opac.

Deodată, pe neașteptate, automobilul începu să-și micșoreze viteza. Apoi, după o frânare destul de bruscă, opri. Ajunseseră oare? „Nu, mai curând era la un post de control sau la o barieră!” se gândi Simion, plin de nădejde.

Bănuiala îi fu confirmată. Din spatele mașinii lor, răsună un claxon, apoi un altul, mai subțire, iar de departe se auzea pufăitul unui tren care se apropia. Acum era momentul să-și încerce norocul.

— Fii cuminte, că altfel îți zbor creierii! șopti, vădit nervos, omul de lângă el.

Dar, în aceeași clipă, Simion își puse planul în aplicare. Se lăsă să lunece fulgerător în jos și cu gheata dreaptă îi aplică lunganului o lovitură în gambele picioarelor, de jos în sus, dezechilibrându-l. Surpriza fu atât de mare, încât banditul scăpă arma din mână. Radiotelegrafistul se aruncă peste el, spre portiera din dreapta, care era descuiată, și sări din mașină.

În cădere, se izbi cu fruntea în ceva tare și căzu fără simțire pe asfalt. Ultimul lucru pe care-l auzi, fu zgomotul barierei care se ridica.

•

Odin măsura cu pași mari cheiul. Erau de acum orele șase seara și Simion nu mai apărea. Al treilea radiotelegrafist care îi scapă printre degete!

Dacă s-ar fi văzut, în sfârșit, pe mare, cu tot ce-i trebuia! Acolo se simțea în elementul său, mai stăpân pe situație.

Scurta escală de la Namsos mai fusese de altfel marcată de un incident, de loc încurajator, care-i dădea de gândit. Un omuleț roșcovan, cu o legăturică în mână, dăduse pe la prânz târcoale iahtului. Heda îl observase îndelung, printr-un hublou. I se păru chiar că omulețul face semn cuiva de pe punte. Gunnar Krag tocmai plecase la căpitănie, pentru a pregăti formele de angajare ale lui Simion, despre care aflase că va veni în expediție.

Heda îl avertiză deci pe Arne. Acesta coborî repede pe chei, dar roșcovanul o și zbughise și fugea, de-abia i se zăreau picioarele. Arne îl urmări câtva timp, însă portul era aglomerat și curând îl pierdu din vedere.

Înainte de a dispare, omul se poticnise însă, și-și pierduse legăturica. Arne o ridică și găsi înăuntru, spre marea-i mirare, o bombă de plastic. Ar fi anunțat poliția portuară, dar se răzgândi: însemna să se deschidă o anchetă, care ar fi întârziat pentru cel puțin câteva zile plecarea vasului. Se mulțumi să facă bomba inofensivă și nu povesti decât tatălui său și Hedei cele întâmplate…

Amintindu-și de toate acestea, căpitanul continua să se plimbe agitat pe chei. Vrăjmași nevăzuți îl supuneau la un adevărat război de hărțuială. Ce-i rămânea de făcut, dacă Simion se făcuse și el nevăzut? Trebuia să plece în alt port, pentru a găsi un radiotelegrafist. Poate chiar la Oslo. Ce pierdere de vreme!

În minte îi răsunau cuvintele lui Jo: „Renunță! Declară mâine tuturor că te retragi...” Nu, asta nu va face! Își va pune în joc toată priceperea, toată energia, pentru a izbândi.

Dinspre oraș se auzi zgomotul unui autocamion care venea în mare viteză. Se opri chiar lângă chei și din cabina șoferului coborî, parcă mai palid decât dimineață, Simion Breazu. Avea fruntea bandajată și pășea nesigur. Krag crezu în primul moment că băuse.

— În sfârșit! spuse Odin. Nu ești prea punctual... Dar unde ți-e valiza?

Simion zâmbi:

— N-o mai am, căpitane. A trebuit să mă lipsesc de ea, ca să ajung aici.

Și înainte ca Odin să-l mai întrebe ceva, adăugă:

— M-am întâlnit și eu, fără voie, cu Jo lunganul. Noroc că m-a salvat o barieră.

• UMBRA

Vasul despica talazurile mici și numeroase, pe culmea cărora crestele de spumă, luminate de lună, păreau florile unei pajiști nesfârșite. Sufla un vânt rece, tăios.

Pe puntea de comandă a iahtului, cu mâinile încleștate de balustradă, Heda Thördal scruta fuga rapidă a apei care rămânea în urmă. Înaintarea vasului desena brazde lungi, ondulate, sclipitoare.

Acele vântului, care își schimba mereu direcția, îi înțepau fața. Dar durerea aceasta i se părea acum firească, se potrivea cu simțămintele ei.

Doar zece zile trecuseră de când se destăinuise căpitanului Krag? I se părea de necrezut. De atunci, evenimentele se precipitaseră într-un ritm nemaipomenit. Și iată, acum navigau la mai bine de opt sute de kilometri de coastă, în plină Mare a Norvegiei, în direcția înghețatei Insule a Urșilor.

Vântul începu să sufle tot mai tare și Heda își trase gluga pelerinei, ca să-și ocrotească fața. Șuierul vântului se amesteca cu bătaia regulată a talazurilor, alcătuind un fel de melodie gravă, evocatoare. În ritmul ei, Heda își aminti plecarea agitată din Trondheim, întâmplările din Namsos, furtuna pe care o înfruntaseră vreme de trei zile.

Începuse tocmai să fulguiască, când curgerea amintirilor Hedei fu întreruptă brusc. Pe punte apăruse o umbră ciudată, care ducea în mână un mic obiect dreptunghiular. În semiobscuritate, părea o maimuță zbârlită, o arătare hidoasă, răsărită dintr-un coșmar. Individul parcă se ascundea, ca să nu fie văzut. Când observă silueta înaltă a Hedei, tresări și se retrase repede, dispărând în interiorul navei. Fata nu îl recunoscu. Oare marinarul care veghea în cabina timonei nu-l zărise și el?

... „Vasco da Gama” era un iaht modern, cu motoare puternice, care-i îngăduiau să atingă o viteză foarte mare. Privit de pe mal, părea să alunece peste ape. Acum, în plină noapte, cu luminile aprinse, aducea cu imaginea fantastică a „Olandezului zburător”. Heda se gândi că, de mai bine de o

săptămână, nu mai văzuse pământ. Trecuseră de Cercul Polar. Mai avea să se scurgă destulă vreme până să atingă Insula Urșilor. Dar nădăjduia că acolo, eșuat pe coasta neprimitoare, îl va găsi în sfârșit pe tatăl ei.

Îl așteptase de atâtea ori în port, nerăbdătoare să-i zărească vasul apărând în fiordul întortocheat, venind din locuri îndepărtate! Nu o dată întârziase. Dar nicicând Heda nu se temuse atât de mult pentru viața lui. Niciodată călătoriile lui nu fuseseră învăluite în mister.

De undeva, din interiorul vasului, răsuna un glas plăcut, acompaniat de o ghitară.

— Ăsta-i Simion! își spuse Heda, zâmbind. Ce tânăr inimos! Iar cântă marinarilor. Își aminti cum Arne Krag îi spusese, într-o seară, cam printre dinți: „Omul ăsta nu-mi place”. De ce nu-l suferea? Probabil fiindcă erau firi prea diferite.

Cuvintele cântecului erau într-o limbă necunoscută Hedei, dar melodia, nostalgică și profundă, îi plăcu.

Simți o mână pe umăr și se întoarse brusc.

— Nu te speria! Eu sunt! spuse Arne, ivit pe neașteptate lângă ea. Avea o voce sonoră, profundă. Nu te mai las aci! Vino în salon.

Heda îl privi ca trezită dintr-un vis. Îi apăru în minte, fără să știe de ce, prima lor întâlnire, la vărsarea Nidului în fiord. Arne Krag era un bărbat înalt, zvelt, cu părul blond și ochii albaștri. Purta niște ochelari cu ramă de aur, care-i dădeau un aer foarte distins. Chipul lui exprima bucuria de a trăi și siguranța de sine.

— Nu-i nicio grabă. Pe punte e mult mai frumos, replică ea.

Deși îl iubea, îi plăcea uneori să-l înfrunte, împotrivindu-se micilor sale aere de tiran.

Rămaseră câtva timp nemișcați, unul lângă altul.

— Mai frumos, poate, dar mai frig sigur. Nu, Heda! Chiar de-ai fi crăiasa zăpezilor veșnice, aici tot îngheți! încercă el s-o înduplece cu o glumă. Și adăugă, declamator: Hai, coboară cu mine, la preaputernicul Odin! Zeii veșnici nu trebuie lăsați să aștepte.

Heda zâmbi:

— Să știi c-o fac fiindcă vreau eu, Arne!

— Bineînțeles! Voința ta, înainte de toate. Numai vino…

Coborâră împreună.

Pe drum Heda îi povesti lui Arne despre omul pe care-l văzuse furișându-se pe punte.

— Ești sigură că nu te-ai înșelat? o întrebă el.

— Absolut sigură.

— Și cum de nu l-ai recunoscut?

— Puntea era slab luminată și începuse tocmai să ningă.

— Cine știe – o fi fost vreun marinar care a ieșit să mai ia aer. În orice caz, voi pune becuri mai puternice afară…

Arne deschise ușa salonului și-i făcu Hedei loc să intre în încăpere.

Căpitanul Krag discuta aprins cu șeful echipajului, Jonas Limarson, un marinar în vârstă, cu multă experiență pe căile Arcticii, căruia toți îi spuneau numai pe numele de familie. Era un bărbat scund, dar zdravăn, cu ochii negri și nasul coroiat, ca un cioc de pasăre răpitoare, care la început nu-ți inspira prea multă încredere.

Intrarea celor doi tineri nu întrerupse convorbirea.

— Forțăm iahtul peste măsură, căpitane! spunea tocmai Jonas Limarson, îngrijorat. Nu știu cât o să reziste motoarele.

Krag nu-i împărtășea temerile:

— Să știi, Limarson, că fiul meu a verificat totul, instalație cu instalație… Așa-i, Arne?… Vasul e bun, n-ai grijă. Și-apoi, nu suntem la pescuit. Fiecare ceas câștigat poate să însemne salvarea vieții lui Thördal și a oamenilor săi.

— Credeți într-adevăr că-i în Insula Urșilor? Ce să facă în pustietatea aceea? Un tărâm aproape nelocuit…

— Am temeiuri serioase să cred că e acolo. Și trebuie să ajungem cât mai curând la insulă, navigând cu cea mai mare viteză.

— Înțeleg, căpitane. Am lucrat cu „Pâinea lui Dumnezeu”. Mă trage inima să-i vin în ajutor. Numai să fie cu folos.

— De noi toți depinde dacă vom ajunge sau nu la vreme… Mă bizui pe tine, Limarson. Tu știi să ții în mână un echipaj.

— În privința asta, n-avea grijă, Odin! Doar Dick Sharpley e cam de prisos printre noi. Asta în ce privește antecedentele; altfel, parcă s-a mai cumințit, mai ales că-i povestesc și eu câte ceva despre virtutea marinărească. Băutură nu i-am dat nici strop, iar de încăierat văd că nu s-a încăierat cu nimeni…

— Nici eu nu-l socotesc primejdios, adăugă și Arne. Mi se pare grozav de mândru că tata l-a selecționat în echipaj.

Limarson scoase dintr-un dosar, pe care îl ținea sub braț, niște hârtii, conținând socotelile plății echipajului. Se așeză, împreună cu căpitanul, la o măsuță rotundă, aflată într-un colț al salonului. Gunnar Krag își scoase tocul rezervor și începu să verifice cifrele așternute.

— Nu durează mult, Heda, îi zise el prietenos tinerei. Poți pregăti masa.

Dar Heda nu-l auzi. Rămăsese ca împietrită, cu ochii pironiți la tocul din mâna căpitanului. Cunoștea bine, de când era copilă, tocul de aur masiv al bătrânului Krag, iar tatăl ei îi spusese povestea lui. Îl observase adesea pe Odin mânuindu-l, cu nespusă duioșie. Dar tocul pe care căpitanul îl avea acum în mână nu-i semăna: era un toc obișnuit, albastru, ca mii de altele.

Odin se despărțise deci și de această amintire scumpă, de dragul tatălui ei, pentru a strânge cu orice preț banii necesari călătoriei. Fără să știe de ce, sacrificiul acesta i se păru Hedei mai dureros decât toate celelalte.

Căpitanul îi surprinse privirea și spuse zâmbind:

— Vai celui ce ține mai mult la un lucru decât la un om.

• SEMNALE ÎN NOAPTE

Erau patru la masă: căpitanul, Arne Krag, Heda Thördal și Simion Breazu. Din aparatul de radio se revărsa un potpuriu de melodii și dispoziția nu era rea, cu toată incertitudinea situației.

În cămașă, cu gulerul răsfrânt peste puloverul gri, radiotelegrafistul contempla atent pe bărbatul din fața sa, pe severul și elegantul Arne. Îi apărea ca un bărbat frumos, dar rece, de o perfecțiune fizică aproape nefirească. Îl admira și-i era în același timp antipatic. I se părea că zâmbetul superior și ironic al acestuia îl viza în primul rând pe el.

Cunoscuse la Namsos pe un inginer care studiase cu fiul lui Odin, la Institutul Politehnic din Oslo. „Arne, învingătorul” – așa îl numeau colegii. Viguros și înalt, ca tatăl său, dar mai subțire și mai fin, perseverent și ambițios, fusese un răsfățat al succeselor. În școală, câștigase an de an premiul I, iar Politehnica o absolvise ca șef de promoție, ca și prietenul său, Erik Vigdal. La fabrica de hârtie și celuloză era șef de secție, dar se spunea că în curând va ocupa locul inginerului-șef, care urma să iasă la pensie.

Simion bănui, și asta nu fără o dureroasă părere de rău, că și Heda reprezenta un capitol bine definit al planurilor lui Arne Krag. Îl vedea parcă spunând: „Cea mai frumoasă fată din Trondheim îmi aparține”. O și iubea, firește, asta nu era greu de observat, într-un fel autoritar și posesiv. Iar ea îl privea ca pe un erou descins dintr-o saga nordică, chiar dacă uneori o revoltau pretențiile lui dominatoare.

Ce diferit era tânărul acesta – se gândi Simion – de tatăl său, de minunatul Odin! La început, radiotelegrafistul fusese stânjenit de faptul că omul acesta cu barba enormă îl tutuia și-l trata ca pe-un băiețandru. În scurtă vreme însă, îi descoperise marea căldura sufletească, și-l îndrăgise ca pe un părinte.

— Gătiți minunat, domnișoară Heda! se trezi deodată Simion zicând. Își mușcă buzele, căci i se părea că vorbele lui căzuseră cu totul nepotrivit.

Căpitanul îi întări însă spusele.

— Ai dreptate, Simion. Și asta-i foarte important, mai ales pentru moralul marinarilor. Dar spune, Heda, te ajută Bob Lindsay?

— Da, domnule Krag, răspunse tânăra. Bob e destoinic și hărnicia nu-i lipsește.

— Ți-a vorbit vreodată de naufragiul acela ciudat al lui „Abraham Lincoln"? Știi desigur că a făcut parte din echipaj.

— Da, știam. Mi s-a părut însă că evită acest subiect. O singură dată, când îl iscodea un alt marinar, l-am auzit bombănind: „Dacă alții din echipaj n-au spus ce știau, de ce s-o fac tocmai eu?"

— Curios – observă Arne Krag – asta ar însemna că acolo s-a petrecut într-adevăr ceva suspect.

— Ba bine că nu! întări Odin.

Simion Breazu se împurpurase la față.

— Vă rog să mă iertați, domnule căpitan, spuse el, dar… am uitat să vă comunic un lucru care vă interesa. Am prins ieri o emisiune din Oslo, în care se spunea că ancheta privitoare la naufragiul vasului „Abraham Lincoln" a fost redeschisă.

Zgomotele tacâmurilor conteniră brusc.

— Nu știu cum de-am uitat, continuă Simion, mai ales că mi-ați povestit cum ați fost atacat, în ajunul îmbarcării, de către Jo și Ali Hasan.

— Spune odată! interveni nerăbdător Arne.

— Totul a pornit de la un chef. Ali Hasan, fostul șef de echipaj, a băut peste măsură într-o tavernă, și a povestit, în gura mare, că el a provocat scufundarea vasului, cu ajutorul unei bombe cu explozie întârziată.

— A spus și de ce a făcut asta? întrebă Gunnar Krag.

— Căpitanul vasului descoperise o epavă încărcată cu lingouri de aur, scufundată de mult, la mică adâncime, la Est de Insulele Canare. Ali Hasan, care era șef de echipaj, i-a furat harta de poziție, i-a distrus jurnalul de bord și a provocat naufragiul, în care căpitanul a și murit.

— Poate că-l trage și pe Jo după el în ocnă! spuse Gunnar Krag. N-ar fi rău de loc.

La radio, muzica încetase și stația de radio transmitea acum o conferință în limba olandeză, pe care n-o puteau înțelege. Simion se duse să schimbe postul. După căutări zadarnice pe unde medii, fixă recepția pe unde scurte. La un moment dat,

trecu peste un post care emitea semnale Morse, apoi reveni la el. Era o emisie extrem de puternică.

— Domnule Krag, strigă Simion deodată… aș jura că se emite de pe iaht!

Scoase febril un carnet din buzunar și începu să noteze semnalele. Când se opriră pentru câteva clipe, spuse repede:

— Vedeți dacă nu se emite chiar din cabina de radiotelegrafie!

Căpitanul luă cheia din mâna întinsă a radiotelegrafistului și se repezi într-acolo. Semnalele reîncepuseră să răsune tot atât de puternic, iar Simion Breazu le transcria înfrigurat.

Gunnar Krag se întoarse repede. Dintr-un gest, îi explică lui Simion că în camera de emisie nu era nimeni.

Radiotelegrafistul parcă nici nu-l auzise. Continua să noteze, cu aceeași înfrigurare. Toți se adunaseră în jurul său. Când semnalele încetară, Simion începu să le descifreze. Arne i se adresă, cu îndoială în glas.

— Presupui într-adevăr că postul de emisie este atât de aproape?

— Aproape? E chiar pe „Vasco da Gama”! Nu-i vorba numai de tăria semnalelor, ci și de o vibrație caracteristică…

— Ești sigur?

— Absolut sigur!

— În ce limbă se emite? întrebă Heda.

— În italiană.

— Ai reținut vreun nume? întrebă căpitanul.

— „Signor Vitto” – asta s-a repetat de câteva ori.

— Lombardi! exclamă căpitanul. Vitto Lombardi!! Banditul!

Semnalele începură iar.

— Să acționăm repede! spuse Gunnar Krag. Calmul și autoritatea sa se impuseră și celorlalți. Tu, Simion, continuă să notezi. Heda – cheamă-l pe Limarson aci. Arne, vino cu mine!

În câteva clipe, tatăl și fiul coborâră în magaziile vasului. Răscoliră, cu lanterna aprinsă, prin toate ungherele.

— Poate că Simion ăsta se înșală sau poate că… ne înșală! șopti Arne. Doar nu-l cunoaștem prea bine.

— Nu te pricepi la oameni, băiete! răspunse bătrânul.

— Cine să știe italienește aici, pe iaht? Nu vezi că-i ridicol ce spune?

Căpitanul se izbi cu palma în frunte. Își amintise de canțonetele pe care le auzise fredonate în taverna „Capul Nord”. Bineînțeles: italienește știa un singur om din echipaj.

Urcară în grabă scările. În salon era acum și Limarson. Semnalele continuau. Odin îi făcu semn șefului de echipaj să-i însoțească pe punte.

Afară se stârnise un vânt puternic, dar ninsoarea se oprise cu totul. Nu făcură decât câțiva pași, când dinspre una din bărcile de salvare le atrase atenția un țăcănit ușor. Se auzea numai atunci când zgomotul vântului și talazurilor scădea. Stinseră lanterna și se apropiară. Semnalizarea răsuna acum tot mai deslușit, ritmând curgerea timpului.

— Cine o fi? șopti Arne.

— Nicio vorbă! spuse căpitanul și le făcu semn celorlalți să nu se mai clintească. Adăugă apoi: îl prindem în vizuină.

Și uriașul Odin începu să se furișeze, fără niciun zgomot, ca o felină, spre barca de salvare. Când ajunse acolo, se opri puțin, ca pentru a-și calcula gesturile următoare, apoi, dintr-o mișcare fulgerătoare, smulse prelata care o acoperea, aprinse lanterna și repezi brațul drept înainte.

În clipa următoare, trupul încovrigat al lui Dick Sharpley plutea în aer, suspendat de mâna căpitanului. Aparatul de radioemisie-recepție îi scăpă din mână și căzu cu zgomot pe podea.

— Strâmbul! exclamă Jonas Limarson. Trebuia să ne închipuim.

Câteva momente, toți rămaseră nemișcați, ca dansatorii într-un final coregrafic. Apoi, deodată, lama unui cuțit sclipi în noapte și căzu ca un fulger.

Căpitanul se feri, cu un reflex extraordinar și tăișul nu-i crestă decât superficial obrazul. Fără să vrea, îi dădu însă drumul Strâmbului, în timp ce sângele îi țâșnea pe față.

În aceeași clipă, Dick făcu un salt înapoi și îndreptă spre ei țevile a două revolvere.

— Mâinile sus și nicio vorbă, șuieră el. Dați-vă înapoi, altfel trag!

Dar Dick nu remarcase, din pricina întunericului, arma lui Arne. Acesta trase două focuri, unul după altul cu o mare precizie. Gloanțele îi aruncară banditului ambele revolvere din

mâini. Apoi, fără să ezite, Arne se repezi, într-un salt atletic, înainte.

În același moment, o rafală năprasnică de vânt cutremură toată puntea. Rănit, clătinându-se, Dick fu măturat de curentul de aer ca o jucărie și aruncat, în câteva clipe, peste bord. Limarson izbuti să-l apuce pe Arne, care se aruncase asupra ticălosului, de braț și să se țină el însuși de barca de salvare, de care se prinsese și căpitanul. Dar elanul lui Arne fusese prea puternic. Limarson îl scăpă și tânărul se rostogoli spre marginea iahtului. Numai cu prețul unui efort disperat, izbuti să-și încleșteze mâinile de balustradă, în timp ce trupul îi zbura peste bord, ca într-o figură de gimnastică executată la bară. Rămase așa, suspendat, deasupra valurilor înalte, până ce Limarson, ajutat de Gunnar Krag, îl trase înapoi.

Odin îl strânse în brațe:

— Arne, Arne, flăcăul meu! N-ai vrut tu să fii marinar, dar sângele nostru tot îți curge în vine.

În depărtare, un cap strâmb și două mâini mai ieșiră o dată la suprafață, un strigăt răgușit, ca de fiară în agonie, se auzi, și apoi talazurile îl înghițiră pentru totdeauna pe Dick Sharpley, Strâmbul.

(*va urma*)